

Den Haag, 26 oktober 2009.

Geachte rechtbank,

Vandaag zou ik hier niet hebben behoren te staan, ware het niet dat politie Brabant-Noord en het Openbaar Ministerie zich gedurende 10 jaar halsstarrig hebben opgesteld in het ontkennen van het vervalsen van diverse bewijsmiddelen uit het strafdossier met de code ZD-01, op dat moment het grootste XTC-laboratorium dat ooit was gevonden in Nederland.

Vandaag heeft mijn raadsman U een overvloed aan feiten gepresenteerd die dat onomstotelijk bewijzen.

Een van deze vervalste bewijsmiddelen voor onze onterechte aanhouding in het strafrechtelijk onderzoek ZD-01 was een passage uit een tagesprek d.d.12 november 1999, waarvan nu minstens drie verschillende versies naast elkaar bestaan.

Ook is er een observatieverslag m.b.t. mijn partner Annelies door justitie verzonden, wat reeds door het college van procureurs-generaal is toegegeven.

Er is dus vals gespeeld met verzonden observaties en vervalste teksten in tapverslagen om Hörchner en Pijnenborg aan te kunnen merken als verdachten.

In het onderzoek ZD-01 zijn onze telefoons nooit getapt omdat wij simpelweg géén verdachten waren.

Een gerechtelijk vooronderzoek op Hörchner en Pijnenborg is pas na de inval van 25 november 1999 geopend, om precies te zijn op 29 november 1999 en niet op 12 november 1999, de dag van de vervalste telefoontap.

Er is geen enkele verklaring van de verdachten en de hoofdverdachte in het strafdossier ZD-01 waaruit blijkt dat de recherche hen gevraagd heeft of zij met toestemming van mij en mijn partner Annelies over de bedrijfsruimte mochten beschikken of dat zij deze hadden gehoord en of wij op de hoogte waren van hun criminele activiteiten. We zijn er door justitie bewust ingeluisd en door gedegen onderzoek te doen en hard werken hebben we kunnen voorkomen dat we vele jaren ten onrechte door justitie van onze vrijheid zijn beroofd.

Ons hing namelijk beiden een gevangenisstraf tussen de negen en de tien jaar boven ons hoofd, zo werd ons door justitie medegedeeld na te zijn ingesloten in het politiebureau.

De vreselijke gedachte om onterecht veroordeeld te worden en dan niet alleen elkaar voor lange tijd te moeten missen, maar ook de kinderen, heeft ons tot op de dag van vandaag getraumatiseerd.

De rechter-commissaris dacht er anders over, maar na onze voorlopige vrijlating werden mijn partner Annelies en ik toch nog jaren lang strafrechtelijk vervolgd.

Op 12 december 2001 hebben mijn partner Annelies en ik aangifte gedaan van valsheid in bijzondere geschrifte bij politie Brabant-Noord.

De hoofdofficier van justitie liet politie Brabant-Noord weten dat hij zou overgaan tot strafrechtelijke vervolging van de rechercheur in kwestie die het tapverslag vervalst had, wat hij later weer om voor ons onbegrijpelijke redenen zou intrekken.

Ondanks het feit dat vanaf 12 december 2001 het Openbaar Ministerie tot aan de minister van justitie toe op de hoogte was van deze ernstige aangifte, bleef het Openbaar Ministerie mij (Robert Horchner) tot aan mijn vrijpraak in tweede aanleg d.d. 13 mei 2003 strafrechtelijk vervolgen.

Ik verwijs naar de handleiding gedragscode OM (2006H002), (hoofdstuk 2. De verdachte en de raadsman), nr. 2 "Als bewijsmateriaal is verzameld op een wijze die een grove schending van fundamentele rechten van de verdachte oplevert, zal de officier van justitie geen gebruik maken van dat bewijsmateriaal, behoudens om de voor die schending verantwoordelijken in rechte te betrekken".

Iedere aangifte na onze overduidelijk gemotiveerde vrijspraken verdwenen in de prullenbak en het Openbaar Ministerie weigerde een onderzoek in te stellen.

Dat veranderde met de aangifte bij Interne Zaken van Politie d.d. 23 augustus 2006.

De behandelende officier van justitie mr. Donker heeft toen samen met een collega de bewuste geluidsopname beluisterd.

De uitslag van dat onderzoek d.d. 23 augustus 2006 was verbijsterend, want het Openbaar Ministerie oordeelde dat er absoluut geen sprake was van valsheid in bijzondere geschrifte en dat de rechercheur in kwestie het bewuste tapverslag d.d. 12 november 1999 correct had uitgewerkt.

Na een hoorzitting in Den Haag bij het college van procureurs-generaal werd de door ons opgevraagde geluidsopname geweigerd om privacy redenen, daar mijn partner Annelies en ik geen deelnemers aan het vervalste gesprek waren.

Tijdens de bestuursrechtelijke procedure om de geluidsopname alsnog in handen te krijgen, gaf de voorzitter van het college Harm Brouwer zelfs een machtiging af aan een van zijn juristen om de inhoud van de bewuste geluidsopname met toepassing van art. 8:29 Awb geheim te houden.

Hoe in hemelsnaam konden mijn partner Annelies en ik in deze situatie nu onze onschuld bewijzen door deze volstrekt onredelijke wetgeving.

Immers is dat in strijd met art. 6 lid 1 EVRM, de equality of arms, of te wel dat de verdediging recht heeft op dezelfde stukken als de aanklager en de rechters.

Zelfs de secretaris-generaal J. Demmink had namens de toenmalige minister van justitie P.H. Donner in een schrijven aan de Nationale Ombudsman de waarheid geweld aangedaan door te stellen dat wij terecht waren aangehouden om ons te confronteren met observatieverslagen en tapverslagen waaruit onze betrokkenheid bleek.

Het observatieverslag bestond niet en het tapverslag was meerdere keren vervalst.

Uiteindelijk zijn we met succes overeengekomen dat beiden deelnemers van het bewuste tapgesprek het zelf zouden opvragen.

Na een moeizame strijd konden we eindelijk de vervalsingen aantonen.

Veel zorgwekkender is echter de gebleken samenzwering van topambtenaren van justitie, die welbewust strafbare feiten in de doofpot willen stoppen.

Dat ik daardoor een probleem voor justitie vormde was duidelijk, vandaar dat er door de media en de publiek opinie vraagtekens werden gesteld m.b.t. een Europees arrestatiebevel uit Polen op het moment dat de geluidsopname werd vrijgegeven.

Het was wederom dezelfde officier van justitie die niet alleen de leiding had in het onderzoek ZD-01, maar opmerkelijk genoeg ook betrokken was geweest bij het Poolse onderzoek met de code "Polak".

Na 11 maanden van ontberingen in een Poolse cel, een ongeldig Europees arrestatiebevel, een strafdossier boordevol manipulaties en feitelijke onwaarheden ben ik op borgtocht in vrijheid gesteld.

Tijdens mijn voorlopige detentie in Polen heeft de rechercheur die verantwoordelijk was voor het vervalsen van de uitwerking m.b.t. bewuste telefoontap, contact opgenomen met de media waaronder Peter R. de Vries.

Deze rechercheur heeft toen Peter R. de Vries toen een waslijst aan feitelijke onwaarheden op de mouw gespeld over ondermeer de strafzaak ZD-01.

Een alerte verslaggever die ook door deze rechercheur benaderd was, heeft het gesprek opgenomen en mij ongevraagd deze geluidsopname van bijna drie kwartier gegeven.

Uit deze geluidsopname bleek dat deze rechercheur contact had gehad met Peter R. de Vries en daarmee de privacywet had overtreden.

Op 18 november 2007 is er een uitzending gewijd aan mijn persoon waarin Peter R. de Vries de waslijst aan feitelijke onwaarheden m.b.t. de zaak ZD-01 heeft uitgezonden.

Deze feitelijke onwaarheden werden verpakt in schimmige scènes met dreigende achtergrond muziek en lugubere kaalhoofdige criminelen, waarin ik de hoofdrol toebedeeld had gekregen.

Volgens de Vries kwam dit allemaal van informatie uit de eerste hand van de recherche.

Dat is nog steeds zeer pijnlijk voor ons hele gezin, want géén van deze lugubere scènes was terug te vinden in het complete en genummerde strafdossier ZD-01.

Maar de boodschap voor het publiek was duidelijk, Horchner en Pijnenborg hadden op z'n minst alle schijn tegen dat ze wel degelijk betrokkenheid hadden gehad in de zaak ZD-01.

Ook Peter R. de Vries was valselijk geïnformeerd door de gewraakte rechercheur André van Roy van politie Brabant-Noord, die inmiddels een spoor van ellende heeft achtergelaten waarvan de schade die hij heeft aangericht onherstelbaar is.

Naar aanleiding hiervan is op 31 augustus 2009 aangifte gedaan tegen de gewraakte rechercheur André van Roy, bij u raad het al, politie Brabant-Noord.

Dat het inmiddels een structureel probleem is bewijst de uitspraak van de rechtbank te Zutphen, LJN: BJ9577 in de strafzaak met de code TomPoes.

In deze rechtszaak is het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk verklaard, omdat er wederom een tapverslag was vervalst waarop de verdenking zou hebben berust.

Horchner en Pijnenborg vinden het belangrijk dat rechters zich er van bewust worden dat de betrouwbaarheid van telefoontaps als bewijsmiddel in het geding is.

Ze zijn van mening dat de overheid de betrouwbaarheid van de verslaglegging van telefoongesprekken moet garanderen.

Wanneer mijn partner Annelies en ik voor de rechter kunnen aantonen dat de telefoontaps in het strafdossier niet betrouwbaar zijn, raakt dat het fundament van de rechtspleging tegen de zware misdaad in Nederland.

Immers heeft de minister van justitie bij schrijven van d.d. 27 mei 2008 de Tweede Kamer geïnformeerd, dat er in de tweede helft van 2007 dagelijks gemiddeld 1681 telefoontaps liepen.

Nu de integriteit van justitie in het geding is moet er in het algemeen belang worden ingegrepen om voor de toekomst dit soort misdadige praktijken van justitie uit te sluiten.

Velen zullen het met ons eens zijn dat zo iets in de praktijk niet zomaar te ondervangen is.

Justitie zou dan iedere rechercheur die in de tapkamer werkt moeten aansluiten op een leugendetector en het zou toch wel een vreemd gezicht zijn als een officier van justitie met elektroden verbonden aan een leugendetector, zijn aanklacht in de rechtbank voorleest.

Maar als de integriteit van justitie niet gewaarborgd kan worden, dan is de Rechtstaat failliet.

Winston Churchill heeft eens gezegd, "dat de maatstaf van een civilisatie gemeten kan worden aan de hand van de werkwijze van politie".

Robert Horchner.